

ה"ת 2797/10/15 - אליאב פרץ נגד תביעות חדרה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 2797-10-15 פרץ נ' משטרת ישראל/חדרה
תיק חיצוני: 54377-05-15

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	אליאב פרץ
נגד	
משיבה	תביעות חדרה

החלטה

בפניי בקשה להחזרת תפוס - רכב מסוג סיטרואן ברלינגו מ.ר. 81-213-01 (**להלן: "הרכב"**), אשר נתפס על ידי המשטרה במסגרת חקירת המבקש בחשד לביצוע עבירות של סחר בסמים מסוכנים.

בתאריך 28.5.15 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של סחר בסמים מסוכנים מסוגים שונים (חשיש וקוקאין), בצוותא חדא עם אחרים במהלך הימים 15.5.15-19.5.15, ועבירה נוספת של החזקת סם מסוכן מסוג קנביס לצריכה עצמית. לטענת המשיבה, את סם הקנביס החזיק המבקש ברכב בשעה שהוא נתפס נוהג בו, ביום 20.5.15 בשעת לילה מאוחרת, כשעמו שניים אחרים נוספים.

ביחד עם כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו וביום 2.6.15, בעקבות החלטת כב' השופט א' קפלן הוא שוחרר מן המעצר בכפוף להפקדה כספית של ₪ 20,000, חתימה על התחייבות עצמית בסך ₪ 10,000 ערבויות צד ג' ומעצר בית מלא בבית אמו, למעט התאווירות יומית בכל יום בין השעות 16:00 עד 18:00 בליווי אחד הערבים. בהמשך, ביום 2.8.15, הותר למבקש לצאת לעבודה בכל יום בין השעות 06:00-22:00, בליווי מעסיקו ובכפוף לחתימת המעסיק על ערבות צד ג' בסך ₪ 10,000.

במהלך הדיון שהתקיים בפני היום, התנגד ב"כ המשיבה לבקשה והצהיר כי היה והמבקש יורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כי אז תבקש היא להכריז עליו "סוחר סמים" ותעתור לחילוט הרכב.

יצוין הצהרה בדבר כוונה שכזו, לא צויינה בשעתה בכתב האישום המונח בפני.

בבקשתו כי אורה על החזרת הרכב לידיו, תוך הטלת תנאים שיבטיחו מניעת דיספוזיציה כלשהי בו, טען המבקש כי אמנם מדובר ברכב הרשום על שמו ואולם בפועל שייך הוא לבני משפחתו ומשמש אותם מדי יום. בתשובה לשאלותי בהקשר זה אמר המבקש עצמו: "אני נוהג ברכב, להוריי אין רישיון. אבא שלי הוא 100 אחוז נכות הוא לא מתפקד ועל"י לקחת אותו לכל מקום. אמי אישה חולה ואני לוקח אותם. יש לי אחות גדולה ויש לה 3 ילדים. ויש לי גם אח גדול שהוא בישיבה. האוטו אצלי כי אין מישהו אחר שיסע בו. לשאלת בימ"ש אני מסיע את הוריי לקופות חולים, ביטוח לאומי וכל מיני סידורים שהם צריכים. אני עובד אבל אני עוזר להם כי הם לא יכולים ללכת לקניות לבד, אני גם גר איתם. לשאלת בימ"ש אני משוחרר בתנאים ומותר לי לעבוד כל יום עד 10 בלילה. אני עובד בגינון. אמא שלי היא המפקחת שלי ויש לי שעות שאני יכול לצאת איתה בין 16:00 - 18:00. אני לפני חתונה אני עוד יומיים מתחתן והיא מלווה אותי לסידורים. אני עושה את סידורי החתונה עם אמא או אחותי או עם אשתי לעתיד".

לאור טענת המשיבה בדבר כוונתה לבקש את חילוטו של הרכב היה והמבקש יורשע, עלי לבחון קיומן של ראיות לכאורה שיש בהן כדי ללמד על פוטנציאל חילוטו בתום ההליך הפלילי:

"...מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל

אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין

בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות

על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים,

יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת..." (בש"פ 3750/09 אל הואשלה נ' מ"י).

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בעובדות כתב האישום והבנתי כי המבקש נתפס ברכב בשעת ביצוע העבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית המיוחסת לו באישום הרביעי, אני מחליטה להורות על השבת הרכב לידיו, בכפוף למילוי התנאים שיפורטו בהמשך, ואלה הם נימוקי:

על פי ההלכה הפסוקה "במסגרת עריכת האיזון שבין זכותו הקניינית של המבקש את שחרורו של הרכב, לבין הרצון להבטיח את מימושה של תכלית תפיסתו, על בית המשפט להתחשב בתכלית הקונקרטית המונחת בבסיס תפיסתו בנסיבות העניין, שבענייננו הייתה תפיסה לצורך הבטחת אפשרות חילוט עתידית. משנתבררה תכלית התפיסה, על בית המשפט לקבוע האם ניתן להשיג תכלית קונקרטית זו על דרך של קביעת "חלופת תפיסה" היינו, על ידי שחרור הרכב בתנאים הבאים להבטיח את מימוש תכלית התפיסה - וזאת על מנת להביא לפגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הזכות ברכב התפוס" - ר' רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל; בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל; רע"פ 1588/13 סובחי נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 6529/10 דודו מגדיש נ' מדינת ישראל בו נקבע כי: "בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

גם בענייננו, תכלית תפיסת הרכב הינה הבטחת אפשרות חילוטו בעתיד, שכן למיטב הבנתי המשיבה לא ביקשה בשום שלב שהוא להטיל על המבקש תנאי שחרור מגביל שימנע ממנו המשך נהיגה ברכב.

בהכרעה בין האינטרס הציבורי שיש בהותרת הרכב בידי המשיבה לצורך זה מחד, לבין זכותו הקניינית של המבקש, דעתי היא כי ניתן להסתפק במקרה זה ב"חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין שלו תהא פחותה.

סוף דבר,

הנני מורה על החזרת הרכב לידי המבקש, בכפוף לתנאים הבאים:

- א. **המבקש יחתום על התחייבות בסך של 20,000 ₪ שלא לבצע כל דיספוזיציה ברכב נשוא הבקשה.**
- ב. **צו האוסר כל דיספוזיציה כאמור, יירשם במשרד הרישוי כתנאי לשחרור הרכב.**
- ג. **המבקש יפקיד בקופת בית המשפט סך של 10,000 ₪ במזומן או בדרך של ערבות בנקאית, להבטחת תפיסת הרכב למקרה שבו הוא יחולט.**
- ד. **תיערך פוליסת ביטוח לרכב הנ"ל לטובת המדינה.**
- ה. **יירשם שיעבוד הרכב הנ"ל (אצל רשם המשכונות ומשרד הרישום) לטובת המדינה.**

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ו, 18 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים בדואר רשום.